

СТАРИЯТЪ РУСЧУКЪ

Слънцето е голѣмо и червено. То се подава въ гънката между Срѣбчето и Сърж-баиръ, обгаря съ алени петна върховетѣ на дърветата и бакърениѣтѣ остриета на минаретата, а после изведнѣжъ отскача съ две педи надъ ридоветѣ, става златно и окжпва въ свѣтлина цѣлия градъ.

Слънцето събужда гугушчуцитѣ.

Тѣ прогѣгатъ сивитѣ си крила, трѣсватъ главички, изострятъ клюноветѣ си въ люляковитѣ и салкъмови клончета и започватъ сутрешния си разговоръ:

— Гу-гуу шчукъ! . . Гу-гуу-шчукъ! . .

Какви ли важни новини си съобщаватъ сивитѣ птици? Може би си разказватъ сънищата? Може би нѣкой отъ тѣхъ разправа, че снощи въ полунощъ е чулъ, какъ френкъ панталонджията Никола се е върналъ да се прости съ престарѣлата си майка, а другитѣ гугушчуци не вѣрватъ разказа му. Кой знае!

Може би самъ вали-пашата да заплаща на гугушчуцитѣ за пѣсенъта имъ. Да имъ дава по едно бѣло бешличе, за да пѣятъ сутринъ рано, да будятъ търговцитѣ и земледѣлцитѣ, да будятъ и старитѣ ходжи за утринна молитва.

Отъ минаретата се понасятъ високо въ слънчевата синева молитви къмъ Аллаха. Благодарность за спокойната нощъ, молба за богатъ день.